

Strålar i digitalformat, vilket knappast rör till varnigheterna när det gäller den här typen av musik.

June finns att tillgå via Spotify och iTunes samt i begränsad upplaga på vinyl med omslag signerade av konstnären Roger Simonsson.

Peter Bornemar

Sprudlande glädje men även sansat allvarligt innehåll

Pernille Bévort

Bévort 3

Trio Temptations

(Gateway Music/www.gatewaymusicshop.dk)

Några av de mest betydelsefulla tenoristerna har bjudit på jazz i det lilla trioformatet, saxofon, bas och trummor. Vi har hört Sonny Rollins i en underbar dubbel Lp från 1959, tillkommen i Stockholm. Joe Henderson och Joe Lovano har även de gjort några uppmärksammade trioinspelningar.

Pernille Bévort, dansk saxofonist som efter studier vid musikkonservatoriet i Köpenhamn arbetat med flertalet både stora och små jazzgrupper i Danmark och Sverige där några bland de mest kända är storband som Ernie Wilkins Almost Big Band, Danska Radions Big Band och Kroner's New Music Orchestra. Nu gör Pernille detsamma som sina stora föregångare med sin grupp Bévort 3, där vi möter hennes tenor och sopransaxofon tillsammans med Peter Hansen bas och Espen Laub von Lillienkskjöld trummor. Även de välkända inom dansk musikliv och alla tre tekniskt drivna och idémässigt skickliga solister och som här skapar intressant musik tillsammans.

Trio Temptation är deras första Cd. Variationsrik till innehåll, med både sprudlande glädje likaväl som sansat allvarligt innehåll. Pernille själv växlar mellan sina båda rörlåsar, tenor och sopransaxofon bitvis i pålagda stämmor som i synnerligen rappt läckra Minor Clues och mjukt vackra avslutande Vuggevise. Även en basklarinettt finns accentuerande till tenoren i långsamma Almost Gone.

Merparten av musiken har sångbar melodisk skönhet med mestadels tilltalande dansande rytmik. A Rabbits Fairytale virvlar sopransaxen och trummor i glada piqueerter samt This Is Not Seven Eleven, som ägs till stor del av bas och trummor medan i melodiosa Life Is A Roundabout, har den studsande eleganta jenka-takten med tenoren i huvudrollen. Långsamma Ballad to You, enda låt som inte skrivits av Bévort, bär von Lillienkskjöld's signatur, har en allvarligt innerligt vacker och bluesfylld ådra. Mestadels innerligt vacker melodisk musik medan det bränner till ordentligt i ett spår, The Band is On, med taggat spel.

Thord Ehnberg

Utmärkt kommunikation med ytterst mångsidig basist

Yasuhiro Mori

-Yasuichiro Yamaguchi

And We Met

(Jasrac)

Dessvärre känner jag inte till den japanske pianisten och kompositören Yasuichiro Yamaguchi sedan tidigare. Av albumet "And We Met" att döma är han starkt påverkad av storheter som Bill Evans och Wynton Kelly. Hans sparsmakade, melodiska fraseringar och utsökta anslag tyder i alla fall på det. Likaså verkar han ha en utpräglad kärlek till vackra ballader. Av plattans åtta nummer är sex sådana hämtade ur den outtömliga amerikanska sångboken och två tagna ur samlingen av egna alster.

Om Yamaguchi råkar vara obekant för de flesta svenska jazzöron, så är Yasuhiro Mori desto mer välkänd. Ända sedan början av 80-talet har han bott och verkat i vårt land, med Göteborg som hemmaplan. Och att han under de senaste 30 åren har förgyllt tillvaron för oss jazzvänner är knappast någon överdrift. Han har spelat med de flesta av våra allra främsta plus en lång rad gästande amerikaner. 1989 turnerade han, till exempel, med Stan Getz kvartett. Till vardags kan Yasuhiro höras bland annat i Bohuslän Big Band.

Att få lyssna Yasuhiro i den relativt fria roll han har tillsammans med sin japanske kollega Yamaguchi förstärker uppfattningen att han är en ytterst mångsidig musikanter. Det har han i och för sig visat tidigare tillsammans både med Lars Jansson och i andra sammanhang. Men här är det ännu mer påtagligt, tycker jag. Inte minst på grund av duoformatet. Ofta, som i "Someday My Prince Will Come" och Yamaguchis "Someone Loves Me in Somewhere", tar han kommandot och är den som pekar ut den musikaliska riktningen.

Det här är en platta med två musiker som broderligt delar på ansvaret. Det kommunicerar utmärkt, men jag har en känsla av slutprodukten skulle ha blivit mer spännande med en något mindre förutsägbar pianist och kanske också med en lite mer utmanande repertoar.

Jan Olsson

Spännande och gränslös musik i ständig förändring

